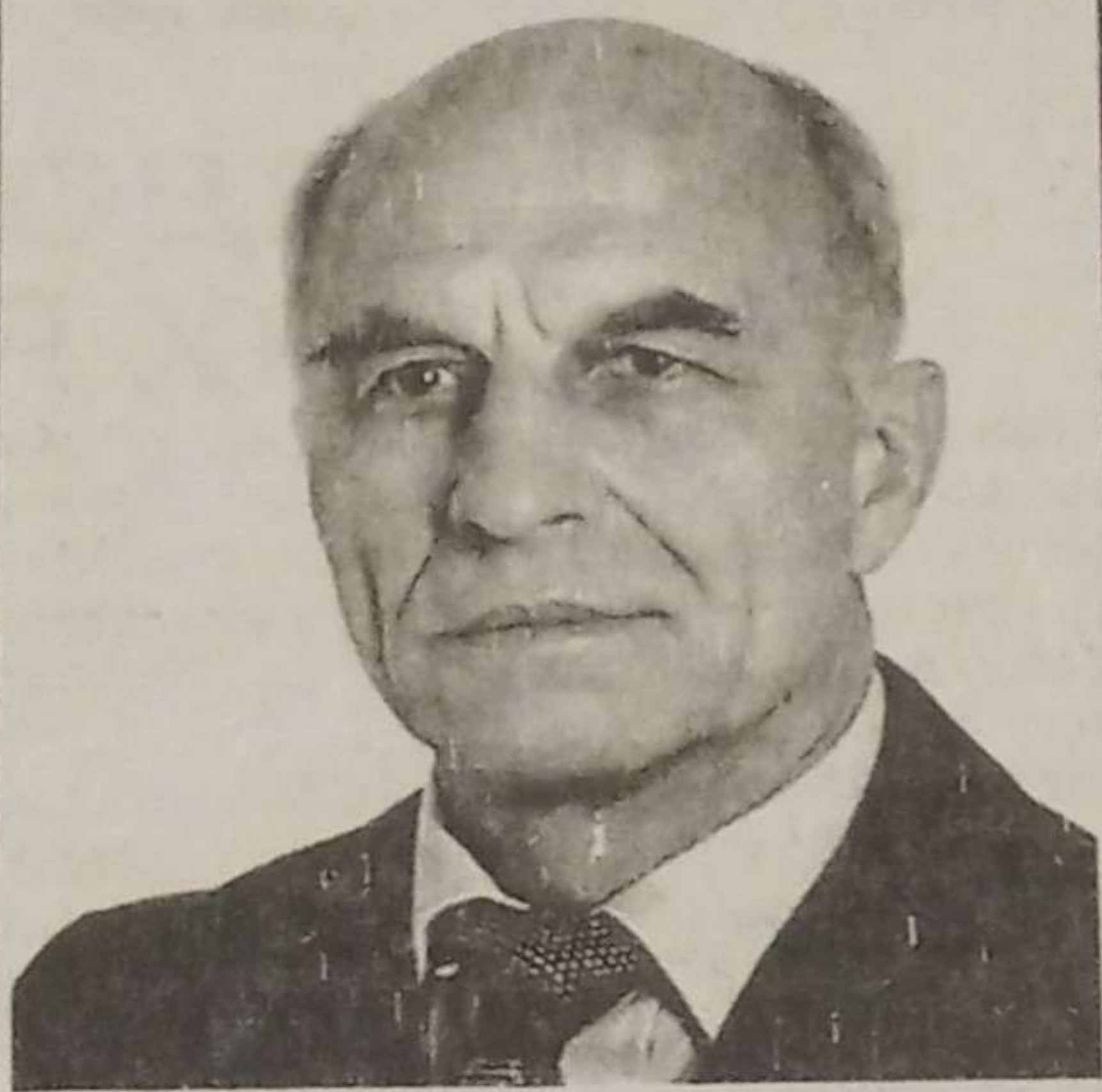

Сіяч розумного, доброго, вічного

«Вийшов сіяч сіяти своє зерно. І як він сів, одне впало край дороги й було потоптане, і птиці небесні його видзьобали. Друге упало на камінь і, зійшовши, висохло, бо вогкості не мало. Інше впало між тернину, і тернина, вигнавшись, його заглушила. Врешті, інше впало на добру землю і, зійшовши, сторицею вродило».

(Євангеліє від Луки).

Сіячем, який кидає зерно в добрий ґрунт майже 50 років поспіль, можна назвати Дмитра Григоровича Бучка — професора Тернопільського національного педагогічного університету ім. В. Гнатюка, доктора філологічних наук, доброго сім'янина, неординарну людину.

А починалося все у далекому 1937 році в с. Закіпці (гміна Нова Гребля) Любачівського повіту Жешувського воєводства тогочасної Польщі. Там 8 листопада, на самого Дмитра, він з'явився на світ. Збігло 70 літ, як у Ліни Костенко: «Спливли літа, як листя за водою...» Життєві стежки-дороги позначені незабутніми віхами: депортація сім'ї з тисячами інших українських родин в Україну восени 1945-го, нова батьківщина — с. Козлів тодішнього Козлівського району (тепер Козівський район) Тернопільської області, філологічний факультет Львівського університету, одруження, аспірантура, народження дітей, робота на кафедрі української мови Чернівецького університету, докторська дисертація, Тернопіль...

Роки, роки... А в них незабутні зустрічі з милими серцю людьми: Миколою Малярчуком, Валентиною Черняк, Лукією Гумецькою, Ярославом Ісаєвичем, Іваном Коваликом... Коли це було?.. А було ж! Та світ кликав допитливого ученого, сповненого творчих ідей. Упродовж 1965–2007 рр. професор Д. Бучко — учасник конгресів ономастів (Краків, Уппсала), з'їздів славістів та україністів світу (Київ, Львів, Одеса). Його слово чули на ономастичних конференціях у Росії, Білорусі, Латвії, Польщі, Словаччині, Австрії.

Сьогодні мовознавець продовжує досліджувати топонімію України, публікує ґрунтовні розвідки, редагує різні наукові видання, консультує докторантів, керує кандидатськими, магістерськими та дипломними роботами. Щодня жвавий сивочолий професор йде до педагогічного університету читати лекції в студентських аудиторіях, плекати в юних душах любов до Слова.

Вчений досягнув свого високоліття — йому сімдесят, а це пора зрілості. Щира шана і низький уклін Вам, Учителю, за щедру душу і добре серце. І знову згадується Ліна Костенко:

*Настане день, обтяжений плодами.
Не страшно їм ні слави, ні хули.
Мої суцвіття, биті холодами,
Ви добру зав'язь все-таки дали.*

**Колектив кафедри загального
мовознавства ТНПУ**

ім. В. Гнатюка.